

Adina Popescu s-a născut la 10 septembrie 1978, în București. A absolvit Regie de Film, însă de la 18 ani a lucrat ca reporter și jurnalist cultural, ulterior redactor, la *Dilema veche*.

Prima ei carte pentru copii, *Doar un zbor în jurul lumii*, a apărut în 1999. Interesată în primul rând de literatura pentru copii, a mai publicat *Miriapodul hoinar și alte povești*, *Mari povești românești pe înțelesul celor mici*, *Aventurile lui Doxi în benzi desenate*, în colaborare cu Alexandru Ciubotariu, dar și un *Manual de șpagă* în cadrul campaniei „Nu da șpagă“ (2001).

În 2015, a publicat *Povestiri de pe Calea Moșilor*, o carte inițial destinată adulților, dar în ea s-au regăsit și copiii dornici să descopere o mașină a timpului care să-i poarte în anii 1980.

Trilogia fantastică *O istorie secretă a Țării Vampirilor* a câștigat în 2013 Marele Premiu al concursului de creație literară Trofeul Arthur. Adina a scris această carte în trei volume în aproape 10 ani, timp în care a mai scris despre bone, gunoieri, pescari, vecini care dau muzica prea tare, bicicliști, ambasadori, scriitori, ciobani și alte reportaje narative, la granița cu ficțiunea.

ADINA POPESCU

*Historie secretă
a Sării Vampirilor*
1
CARTEA PRICOLICIULUI

Ilustrații de Amalia Dulhan

CAPITOLUL 1

O carte interzisă

Președintele își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca pijamalei în dungi. Șterse și ultima frază din nota informativă pe care trebuia să o aprobe și să o dea mai departe Serviciului de Corectură. Urma să fie imprimată pe prima pagină a fiecărei cărți care ieșea de sub tipar.

„De ce trebuia să se întâmple una ca asta tocmai acum? Povești care să respecte legea!? Da, asta e de înțeles. Dar cine ar putea să inventeze doar finaluri fericite? Hai să fim serioși!“ oftă Președintele, care de felul său era un individ destul de posac. Ridică din umeri. La urma urmei, nu intra în atribuțiile lui să modifice textul cu pricina. Nu era scriitor, nici măcar cititor. Însă, din nefericire, cărțile trebuiau să existe în continuare în țara sa.

Înainte să pună ștampila în colțul din dreapta al hârtiei care se afla pe micul birou pentru treburi urgente din apartamentul prezidențial, își ridică privirea spre ceasul cu cuc. Deși se trezise în zori, fiindcă în ultima vreme tresărea din somn atunci când cucul ieșea din căsuța lui și cânta de cinci ori, apoi nu mai reușea să adoarmă la loc, tot amânase momentul micului dejun care îl aștepta pe masă. Se prefăcea, ca de fiecare dată, că nu-i era foame și că avea probleme mai importante de rezolvat. Însă era deja târziu, iar secunde care treceau erau prețioase pentru un președinte.

Își turnă ceai, apucă două cubulețe de zahăr cu vârful degetelor, le cufundă în ceașcă și așteaptă să se topească, amestecând cu lingurița. Își unse cu multă băgare de seamă o felie de pâine cu unt, fără să se uite în direcția farfuriei din dreapta lui, ca și cum i-ar fi fost teamă de o nouă dezamăgire.

În cele din urmă își luă inima în dinți, închise ochii pe jumătate și atacă farfuria. Despături ceva învelit într-o foiță subțire și foșnitoare de staniol. Mușcă așa cum ar fi mușcat dintr-un măr, așteptându-se la o surpriză plăcută, care să-i schimbe complet starea de spirit. Însă pe chipul său se întipări doar o grimasă suferindă, de parcă l-ar fi apucat brusc o durere de măsea.

Era aceeași roșie pe care o știa dintotdeauna: proaspătă, dulce, de grădină. Mestecă și înghiți cu noduri. Înghițitura i se opri pentru o clipă în gât, parcă dinadins, pentru a-i simți și mai bine gustul pârguit, izul ușor sărat al pământului aspru de Ostrov. Deschise ochii, fără speranță, și privi ce-i mai rămăsese între degetele care striveau cu furie biata legumă. Era o roșie cât se poate de roșie, un roșu intens chiar, ce nu putea fi pus la îndoială.

Președintele oftă pentru a doua oară și se mulțumi să ciugulească doar o felie de brânză, tăvăli un cârnăcior prin muștar, fără să-l guste, fărâmiță absent miezul feliei de pâine. Micul dejun devenise deja coșmarul mandatului său.

Așa că împinse farfuria la o parte, încercând să nu se mai gândească la roșie și la alianțele politice care ar fi putut atât de ușor să se destrame doar din cauza ei. Se ridică agitat de la masă și deschise fereastra.

Afară, Cetatea de Scaune era învăluită într-o pâclă cenușie, înecăcioasă. Clădirile orașului abia dacă se

întrezăreau, alcătuiind o îngrămădire de umbre fără contur printre care pâlpâiau trist felinarele aprinse zi și noapte.

Președintele, de la înălțimea la care se afla, cea a Vilei Prezidențiale, nu avea cum să-și dea seama ce se petrece jos, dincolo de ceață. Nu putea zări străzile sau oamenii. Nu putea auzi murmurul lemnos al traficului de scaune sau pârâitul mormanelor de fotolii și de taburete uzate care ardeau. Nu știa nimic. Iar această ignoranță îl îndepărta nespuse de mult de țara pe care o conducea și de cetățenii ei.

Își aminti că pe la începutul mandatului său, în cele dintâi zile ale verii, se simțea o adiere proaspătă, iar atmosfera se mai limpezea. Își aminti cum dimineața devreme putea să vadă ca-n palmă întinderea plată a Câmpiei Scorpiei până hăt departe, spre povârnișurile primelor dealuri, și putea cerceta starea proastă a agriculturii, judecând după ogoarele necultivate, lăsate în părăsire. Își punea întrebări legate și de starea industriei, căci peisajul era dominat spre răsărit de furnalele fabricilor care de multă vreme nu mai produceau nimic. Vedeă pâlcuri de copaci risipite în mijlocul câmpiei, cursuri de apă, lacuri de acumulare, rețeaua drumurilor care se uneau treptat într-unul singur ce ducea spre Capitală, înțesat de camioanele oprite în convoi, pe la bariere. Însă privirea lui nu zăbovea prea mult asupra câmpiei și se pierdea în zare, unde doar uneori – și numai dacă dimineața era una cu adevărat senină – putea ghici siluetele Munților Urieșilor, cu vârfurilor lor ca niște cușme.

Însă de ceva vreme, chiar uitase de când, Președintele nu mai avusese parte de astfel de dimineți care să-i dea un sentiment de încredere și de ușurăta. De

altfel, aproape că nici nu mai existau începuturi de zi. Și nici sfârșituri. Timpul însuși părea să se topească în pâcla aceea prin care razele soarelui nu mai reușeau să răzbată. Ceața începuse treptat să se insinueze în cele mai neașteptate locuri: în țesăturile hainelor sau în sertarele secrete, ținute sub cheie, ale biroului prezidențial. Acaparase totul, aducând cu ea fiorul înstrăinării, al singurătății. Iar în dimineața *aceea*, pentru că era mai prost dispus decât oricând, șeful statului simțea o amenințare confuză care se comporta precum ceața: ascundea lucrurile care în mod normal puteau fi văzute și le înzestra cu puteri nebănuite pe cele nevăzute.

— Numai cartea este de vină! se enervă el dintr-odată, cu voce tare, așa cum făcea adeseori. Afurisita aia de carte! Din cauza ei acum trebuie să dau explicații, să reformulez legi, să mi-i pun în cap pe toți scriitorii de povești!

Trânti fereastra ca și cum ar fi vrut să se apere de un pericol invizibil de dincolo de ceață care se apropia în galop.

— Ai vorbit cu mine cumva? N-am auzit ce ai zis!

Ușa băii prezidențiale tocmai se deschise și în prag apăru soția sa, Prima Doamnă a țării. Era împachetată în alge, cu două rondelle de castravete pe pleoape care stăteau într-un echilibru precar și cu părul roșu ridicat în vârful capului, ca o măciucă, din cauza excesului de extract de ardei iute.

Președintele o privi buimac, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. De fapt, nici nu era prea ușor de recunoscut, așa cum arăta, ca ieșită dintr-un ocean pe fundul căruia creșteau castraveți.

— Nu, draga mea, nu vorbeam cu tine. Cred că vorbeam de unul singur... Îmi cer scuze, spuse el pe un

ton care se voia cât se poate de calm. Nu mă simt prea bine. De fapt, mă gândeam să mai dorm câteva ore...

— Să te culci la loc?! Ai uitat că la ora unsprezece trebuie să mergem la serbarea câmpenească de la Sângerete? Îl întrebă Prima Doamnă îngrijorată, bâjbâind după ibricul de cafea de pe masă. Nu ți-ai trecut evenimentul în agenda de azi?

— Serbare? bâigui mirat Președintele – un fapt ieșit din comun, căci de regulă avea un program bine pus la punct pe care îl cunoștea în cele mai mici detalii – apoi se duse să-și consulte agenda de lucru de pe birou.

— Mda... ai dreptate! zise el într-un târziu, împăciuitor. Evenimentul era trecut în agendă, dar așteptam o confirmare din partea Agerului... Și oricum nu aveam de gând să particip!

Soția Președintelui își smulse castraveții de pe pleoape, curioasă să vadă în ce ape se scaldă conducătorul statului. Și văzu un omuleț într-o pijama cu dungi care stătea acum pe marginea patului, cu capul sprijinit în palme. La înfățișare, dar și sub alte aspecte, Președintele era un personaj cu totul neinteresant. Mic, negricios, plâpând, râdea tare, spunea poante răsuflete și povestea oricui avea răbdare să-l asculte amintirile sale din Armată, de pe vremea Basmului Nou. Nu avea nimic în comun cu eroii ce emanau forță și masculinitate atunci când pozau pentru *Voinici în top*, revista la care Prima Doamnă era abonată de câțiva ani. Această constatare o făcu să se strâmbe cu un ușor dezgust.

— Nu se cade să nu mergem! Am fost prezenți la serbările câmpenești din toate satele bântuite în mod oficial. De ce am lipsi tocmai de la Sângerete? E un sat care, din câte țin eu minte, avea mari probleme înainte de Decret. Sărăcie, țărani leneși care nu făceau

altceva decât să scrie jalbe împotriva zmeilor locali care le furau oile, infrafracționalitate ridicată în rândul strigoilor și moroilor, recită ea pentru a demonstra că era o femeie activă și informată. Așa că prezența ta acolo mi se pare extrem de importantă!

Președintele făcu un gest neputincios.

— N-am pregătit niciun discurs. O să-i trimit pe Setilă și pe Flămânzilă, hotărî el pe loc. Agerul Ochilor o să fie și el acolo, ca să se asigure că totul e în ordine... Și vezi că se întâmplă ceva cu chestiile alea de pe tine!

Prima Doamnă scoase un țipăt scurt. Se uită cu groază cum într-adevăr algele cu care se împachetase începuseră să prindă viață. Se încolăceau în jurul trupului ei ca niște șerpi, scoțând un șuiurat bizar. În doar câteva clipe se trezi legată fedeleș și, țopăind în singurul picior care îi mai rămăsese liber, se retrase în baie, trântind ușa.

Dincolo de ușă se mai auzi doar glasul ei zbierând:

— Le dau în judecată pe vrăjitoarele de la Calu Găstru! Cu leacurile lor băbești, cu tot!

Președintele rămase din nou singur, însă nu pentru multă vreme. După un ciocănit bubuitor la ușă, în încăpere intră secretara personală, o femeie trupeșă și rumenă în obraji, plesnind de sănătate și de voie bună. La fiecare pas al ei, Vila Prezidențială, o construcție altminteri gigantică, se zguduia ca la un cutremur de intensitate medie. Femeia, de fapt o urieșită tânără care își renegase neamul, era mai mult decât secretara Președintelui. În situații periculoase pentru conducătorul de stat sau în timpul vreunei petreceri care degenera într-un chef monstruos, ea se transforma în gardă de corp și avea voie să-l ia pe Președinte la subsuoară sau

în cârcă și să-l ducă la loc sigur sau, după caz, să-l care acasă.

De data asta, secretara îi aduse Președintelui o scrisoare oficială pe care i-o înmână pe tăcute. Nu i se dădea voie să vorbească nici măcar în șoaptă, fiindcă geamurile și candelabrele riscau să se facă țândări.

Șeful statului îi mulțumi printr-o înclinare a capului. Apoi secretara ieși, pășind în vârful picioarelor, așa că doar ceștile serviciului de cafea se lovira ușor între ele, cu un clinchet plăcut.

Când văzu însemnul Conglomeratului, o roșie palidă pe un vrej sprijinit de un arac, Președintele se albi la față. În ultimul timp, din partea lor nu veneau decât vești proaste și amenințări legate de noi sancțiuni.

În cele din urmă își făcu curaj și deschise scrisoarea. Și de data asta avusese dreptate: aflaseră deja despre Carte.

— Ia te uită! Mă acuză că am interzis cartea! gândi, tot cu voce tare, în timp ce din baie se auzeau sâsâieli și bufnituri, dovadă că șerpilor-alge nu voiau să se lase cu una, cu două. Că am încălcat dreptul la libera exprimare! Că i-am dat foc!

La început, Președintele crezuse că era o glumă proastă. O descoperise întâmplător în librăria unde tocmai își lansă strategia de dezvoltare a țării pe termen lung, o broșură de douăzeci de pagini, cu tot cu poze. O luase și o răsfoise năuc preț de aproape un minut, după care, la fel de uluit, o pusese la loc, pe raft.

— Cartea asta... o cumpără cineva? îl întrebă pe librar, un bătrânel chel, cam fonfăit, care aștepta politicos în spatele său.

— Sigur că da. Se vinde foarte bine. E deja un bestseller! îl informase acesta, fără să clipească.

— Tu ai... citit-o?

Bătrânelul a început să se bâlbâie. Fără motiv, se simțea vinovat de parcă ar fi încălcat o lege pe care n-o cunoștea.

— Recunosc, domnule Președinte... n-am citit-o! Dat fiind că eu vând cărțile, nu prea am timp să le citesc... Bineînțeles că citesc scrierile importante... cum ar fi cea pe care tocmai ați publicat-o! Însă autoarea acestei cărți este o zână, așa că ar fi fost lipsit de sens să-mi bat capul cu trucurile și cu șaradele literare ale unei făpturi de basm... Îmi place să cred despre mine că sunt un om serios, cu scaun la cap!

Președintele îl aprobă, oarecum lămurit. Totuși, nu se putu abține să nu-l roage pe librar să-i împacheteze cartea și să i-o trimită la Vila Prezidențială. Era curios să se uite prin ea cu mai multă atenție și ceva îi spunea că necazurile lui vor începe de aici.

Apoi s-a întors spre micul său public adunat în librărie ca să-și țină discursul și să dea autografe.

Un timp a uitat complet de carte, până când unul dintre miniștrii lui i-a semnalat o recenzie pe două pagini într-unul dintre ziarele cele mai populare ale făpturilor de basm, *Pe când plopul făcea pere* – un ziar pe care Președintele îl considera toxic și îl dădea mai mereu drept exemplu negativ în cercurile sale sus-puse. Acolo, cartea cu pricina era elogiată în cuvinte mari, pe alocuri sforăitoare:

Este mai mult decât o simplă poveste, e o carte istorică, o carte-document care spune lucrurilor pe nume și face lumină în cele mai tenebroase afaceri ale poveștilor noastre. Cu obiectivitate și acuratețe, cartea reconstituie acele fragmente ale Basmului Străvechi pe care le-am crezut pierdute, irecuperabile, expune mărturii pline de orori ale Basmului Nou și dezvăluie mecanismele Basmului Comercial. După atâta amar de

vreme în care am trăit în povești otrăvite, născocite de personaje dubioase care au dus la distrugerea Lumii de Dincolo, iată o scriitură care dă, în sfârșit, cărțile pe față!

Președintele rămăsese înmărmurit. Primul său imbold a fost să ia din nou cartea și să se holbeze neputincios la ea. Abia după aceea s-a uitat să vadă cine semnează cronica și a avut o tresărire nervoasă. Nimeni altcineva decât Pâca! Profetesa care provocase adevărate isterii și avusese nenumărați adepți! Oracolul care le dăduse cu tifa autorităților și-și croncănise prezicerile sumbre, cu glasul ei afectat, în fața camerelor de luat vederi! Invitata surpriză a talk-show-urilor, a serbărilor folclorice, a competițiilor sportive, cea care, în urmă cu câțiva ani, adică în plină campanie electorală, era peste tot și în mai multe locuri deodată, umplând stadioane și săli polivalente cu rotocoalele ei de fum, pline de mister și de semnificații ascunse. Până când, dintr-odată, dispăruse ca și cum ar fi înghițit-o pământul! Spiritele se înfierbântaseră, căci toată lumea credea că fusese redusă la tăcere. Sau, mai rău, exilată pe Tărâmul Celălalt. Poate chiar aruncată în închisoarea Muțeniei! Existaseră speculații legate de un joc politic murdar. Însă actualul Președinte se jurase cu mâna pe inimă că nu o cunoscuse personal niciodată. De altfel, Pâca, o făptură străveche și cu o personalitate dificilă, nu se lăsa prea ușor cunoscută. Cu atât mai puțin arestată sau întemnițată.

După ce citise recenzia, Președintele sunase la sediul ziarului *Pe când plopul făcea pere* și întrebase de ea. Era acolo? Își redacta cu degetele ei subțiri și cețoase textele pe una dintre arhaicele mașini de scris ale redacției? Le împuia din nou capul ziariștilor cu noi viziuni

și predicții? Va urma o altă campanie de presă în care toate vrăjitoarele își vor da importanță, dând pasiențe și cercetând astrele?

— Nu. Doamna Pâca n-a drecut pe la noi. Ne-a drimiz ardicolul azi de diminează prin intermediul unei Păzări Măiazdre, l-a informat la telefon glasul nazal al unui spiriduș care nu părea deloc impresionat că stătea de vorbă cu șeful statului.

Iar lucrurile nu s-au oprit aici. Au apărut și alte cronici, în alte publicații. Toate scrise în același stil – laudau cartea și le recomandau celor pe care scaunele încă nu-i dădeau afară din casă să-i facă loc în bibliotecile personale. Erau semnate ba de un zmeu cărturar, ba de un căpcăun literat, ba de o stafie intelectuală. Însă Președintele era deja convins că sub toate acele pseudonime se ascundea, de fapt, condeiul Pâcăi.

După ce a trecut prin stări felurite, de la o curiozitate plină de nepăsare la furie și neputință, șeful statului a hotărât că sosise timpul să ia măsuri. Mai întâi i-a chemat pe specialiști și pe basmagii ca să examineze cartea. Prima lor bănuială a fost că fusese scrisă cu cerneală simpatică. Sau cu suc din floare albă de ferigă. Cu apă vie diluată. Cu extract de mătrăgună. Cu o infuzie de Iarba Fiarelor. Cu rădăcină de buruiană a vieții. Niciuna dintre aceste supoziții nu s-a confirmat.

Au întors cartea pe toate fețele, s-au uitat la ea cu lupa și cu ochelari de cal. Au scufundat-o în Apa Sâmbetei, au lăsat-o trei zile acolo, apoi au pescuit-o cu năvodul. Au plimbat-o pe la solomonari și pe la iele. Au îngropat-o șapte zile într-un loc tainic unde jucau flăcările comorilor, după care au dezgropat-o cu hârlețul. Au dus-o pe la sfinți și au stropit-o cu agheasmă. Au frecat-o cu usturoi, i-au dat foc și s-au uns cu cenușa

